

Nyár van, nyár volt, nyár lesz talán

*Nincs senki, itt vagyok magamban,
mint egérrágt a szalma, fogy az idő,
máshol mászkál a szél, más lelkében
matatva, szememből kicsöppen a csöpp,
baljósan nézek utána,
nyár van, nyár volt, nyár lesz talán,
minden, mint valahára.*

*Megérünk a halálra, szüleink
félíg élnek, én meg félíg Tiszában,
félíg Szamosban, félíg sodrásban,
félíg egy homokvárban, félíg az
elmúlásban süttetem szívem fölött a bőrt,
semleges bimbóimat,
nyár van, nyár volt, nyár lesz talán,
minden, mint valahára.*

*Fölnevelni! megcsinálni! megérni!
úgy gondolok az árra, áradatra,
mint a forinton vásárolt kenyérre,
a hajnal óta kofacsipás, ébredő piacra,
nyár van, nyár volt, nyár lesz talán,
minden, mint valahára,
mi lenne ha lesodorná a víz
ezt az egész emberi fajtát?
lábak közt folynék magam is.*

Szabó István megíratlan novellája

*Nap sárgája a vérrel
zöldben össze ne folyjon!
szél, egyetlen zászló
csak élőkét takarjon!
most a zöld vetésbe ölt
kiskatonára gondolok,
aki a győzelem előtt
lehányt magáról puskát,
deréksziját, sapkát,
táncolt rajtuk, addig ropott,
míg tisztje belelőtte
a szentelésre
sarjadt búzaföldbe,
még híre sem maradt
a némaság süket esztendői alatt.*